

LBRIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Cabel, Teo

Obiect în plutire / Teo Cabel. - Apahida : Neuma, 2022
ISBN 978-606-9610-20-6

821.135.1

TEO CABEL

Obiect în plutire

Editura
NEUMA
2022

Cuprins

Obiect în plutare sau
despre timpul regăsit al lui Teo Cabel / 5

Livada / 7

Nu se spune / 8

Numai iubirea usucă plânsul / 9

Plouă cald / 11

La colțul străzii / 12

Printre cărți / 13

Imagini / 14

În zori / 15

Sâmbăta neamului / 16

Odinioară, tata / 18

Albumul cu fotografii / 19

Bunica / 20

Ofițerul acela era tata / 21

Și acum te văd venind pe la noi / 22

Alb în negru / 23

Din vaporul dimineții coboară / 24

Prezentul îți înroșește armura / 25

Se crapă de ziuă / 26

Îngerul / 27

A venit la mine la poartă / 28

Obiect în plutire sau despre timpul regăsit al lui Teo Cabel

Poezia lui Teo Cabel, cea cu care ne-a obișnuit, este o arhivă a normalității, o celebrare a vieții, a dragostei, a credinței și a peisajului urban provincial, liniștit, păstrător de continuitate. Poetul este păstrătorul momentelor inefabile, al creșterilor și etapelor de dezvoltare personală.

Fie ele melancolice sau entuziasmte, versurile poetului Teo Cabel sunt firești precum vârstele care își succes ciclurile, fiind, din această perspectivă, memoria sentimentală a sfârșitului de veac și a începutului de mileniu. Iar acest aspect nu este deloc neglijabil.

În volumul *Obiect în plutire*, are loc o schimbare. Teo Cabel are o atitudine diferită. Realitatea este sublimată, fie în amintire, fie în neliniști onirice, fie într-o re-evaluare a timpului trecut, prin care, mai mult ca oricând, TC își asumă rolul de poet, de conștiință care poate ridica evenimentul concret la nivelul poeziei.

Peisajele evocate în noul volum, deși inspirate din concret, devin peisaje lirice, „obiecte” literare, au propria dinamică, într-o poveste care scanează poetic o lume lăuntrică, adesea ascunsă cu discreție.

Poetul operează în propria subiectivitate cu instrumente literare, decupează forme și contexte care devin siluete ale conotației psihologice, a gestul postfactum, sublimarea vieții personale, o scenă pe care evoluează cu siguranță de sine.

Adesea, chiar deconspiră travaliul muncii sale poetice, meditații minuțioase care ajung până la analiza și contemplarea cuvintelor, a literelor.

Volumul *Obiect în plutire* ne vorbește despre destin: destinul literar, imponderabil și totuși concret, un destin plutind prin lumea interioară, în căutarea poeziei. Lumea aceasta, deopotrivă psihologică, lirică, imaginativă și memorialistică va deveni un volum de poezie al melancoliei răscolite de neliniște, de întrebare, este o lume a maturului față în față cu sine.

Prin noua sa carte de poezie, Teo Cabel devine poetul propriei sale poetici, pe deplin maturizat, asumat, inspirat.

Camelia Iuliana Radu

Livada

Te-ai plimbat vreodată prin livada fără Cehov?
să te pândească după pomi singurătatea?
întorceam capul ea se ascundea

îi flutura poala rochiei
îi foșneau mânecile largi.

a rupt un măr
îl răsucea ca pe un glob pământesc
ochii îi luceau de frenezie

când a tunat
a scos un chiot de bucurie
degeaba și-a acoperit gura
mergeam prin livadă
ea după pomi odată cu mine

în livada fără Cehov
uneori
e aproape singurătate

Nu se spune

Ias-o să sară din cuvânt în cuvânt
în dimineața fără ancore
iar am plecat
eu mereu plec
nu știu ce caut și nu găsesc
parcă am ochi în talpă

martie își agață mugurii pe crengi
gândurile se lovesc de tristețe
nu se mai rostogolesc se boțesc
colțurile provoacă răni

când ajung acasă sunt la țarmul unui ocean
zâmbetul tău ancora zilei
uite cum sare din cuvânt în cuvânt
frumoasa asta pe care nu știu cum s-o denu-
mesc
din ochii mei în ochii tăi
din ochii tăi în gândurile mele boțite
uite-le se rostogolesc iar

Mă duc să împac câinele
de ciudă că nu l-am mângâiat
mușcă scândura porților.

Numai iubirea usucă plânsul

când de la celălalt aparat auzi
cu cine vorbesc
de la cel care nu mai știe cu cine vorbește
te zdruncină nimicnicia

în fuga lui azi după mâine
în rapacitatea lui mâine de a-l amaneta pe poi-
mâine
bucuriile devin de multe ori
un tipic
o bifă în pagina zilei
un foc stins repede de grijă

pasăre lovită de moarte în zbor
fiecare zi are plânsul ei
se ascunde ca apa în crăpături
mustește acolo
în rațiunea lui a judeca pe aproapele
a uita că aproape este și părintele tău

când îți aduci aminte
plânsul curge în tine
se amestecă cu sângele
se amestecă cu timpul